

AUTORKA BESTSELLEROVÝCH ŘAD
Měsíční kroniky a Renegáti

MARISSA MEYEROVÁ

S TROCHOU ŠTĚSTÍ

♪ WITH A LITTLE LUCK ♪

Volné pokračování knihy Instant Karma

S trochou štěstí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.alicanto.cz
www.albatrosmedia.cz

Alicanto

Marissa Meyerová
S trochou štěstí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

S TROCHOU ŠTĚSTÍ

MARISSA MEYEROVÁ

S TROCHOU ŠTĚSTÍ

♪ WITH A LITTLE LUCK ♪

*Pro Jesse, Gloane a Delaney.
(Vím, jak velké štěstí mám.)*

První kapitola

Na těchto posvátných stránkách je napsán epický příběh velkého čaroděje Juda. Jeho moci konkuroval pouze jeho nezměrný šarm. Judeův život byl sledem velkolepých dobrodružství – vyhraných i prohraných bitev, poraženého zla a obnoveného dobra. Byl to skutečný hrdina z legend. Jeho příběh, jak je sepsán na tomto křehkém pergamenu, je úctyhodný – výprava na věky věků. Osud postavený na štěstí a neštěstí, požehnání a prokletí... a lásce, která inspirovala hudbu bardů napříč staletími.

Nebo, v závislosti na vaší interpretaci, by to mohl být také příběh šestnáctiletého kluka, jenž v polovině prvního ročníku střední školy ve Fortuna Beach pracuje čtyři dny v týdnu v obchodě s vinylovými deskami, který patří jeho rodičům. Takový ten typ, co si kreslí komiksy ve chvíli, kdy si má dělat poznámky o průmyslové revoluci. Kluk, který si není jistý, jestli si někdy bude moci dovolit zaplatit vysokou školu... nebo třeba koupit auto. Který raději popadne světelný meč do druhé ruky než té, již kreslí, než aby riskoval odmítnutí od dívky, co právě pozval na rande. A právě proto o něco takového žádnou dívku nepožádal bez ohledu na to, kolikrát si představoval, jak by to mohlo dopadnout, kdyby se k tomu odhodlal. Kdyby to vyšlo, bylo by to fajn... ale mnohem pravděpodobněji, téměř nevyhnutelně by to nevyšlo, což by bylo špatné.

To je ale v pořádku. Mám slušnou představivost, která je skoro stejně dobrá jako epické výpravy a pravá láska. Představivost předčí skutečný život... cože? V devadesáti procentech případů? Řekni mi, že se mýlím. To ty máš teď nos zabořený v knize, takže vím, že se mnou do určité míry souhlasíš.

„Chrám Torna Gorthit?“ řekne Ari a vyruší mě před tím, než se pustím do plánované destrukce čtvrté stěny. (Divadelní vtip – klidně ho neberte vážně.) Přes rameno mi čte leták, který zve na dnešní volně přístupný stand-up večer, na nějž jsem si posledních deset minut čmáral. „To zní zlověstně, Jude.“

„Je plný nebezpečí,“ odpovídám. Kuličkové pero škrábe po bílém papíře a mění scénu s vinylovou deskou v černé slunce visící nad obzorem posetým stromy. Upravil jsem písmena STAND-UP tak, aby vypadala jako starobylý chrám rozpadající se vlivem času. „Na názvu pořád pracuju. Najít správné pojmenování je těžké.“

Ari se nakloní blíž. Vlasy má stažené do volného rozčuchaného drdolu, ale jeden pramen jí vypadne a než se natáhne, aby si ho zastrčila za ucho, otre se mi o předloktí. „To mám být já?“

Odmlčím se a pozorně si leták prohlížím. Ventures Vinyl představuje... Stand-up večer! Každou první neděli v měsíci od 18 hodin. Vítány jsou všechny hudební styly. Spodní polovinu stránky dříve zabírala kresba dívky, která hraje na kytaru, ale kytaru jsem předělal, aby vypadala spíš jako středověká loutna, dívce jsem prodloužil vlasy a přimaloval plášť a jezdecké boty. Velmi středověce elegantní.

„Hm, ne,“ řeknu a poklepu na kresbu. „Tohle je Araceli Velkolepá – nejslavnější umělkyně v celé zemi. Samozřejmě.“

Ari se rozšíří oči a zašeptá: „Jsem si docela jistá, že jsem to já.“

Zvednu stránku a ukážu jí kresbu. „Tohle je loutna, Ari. Hraješ na loutnu? Opravdu?“

„Ne,“ oduší a dál si prohlíží leták, načež dodá: „Ale vsadím se, že bych mohla.“

„Jo. Araceli Velkolepá se taky ráda předvádí.“

Ari se zasměje. „Tak co se v tomhle strašidelném chrámu děje?“

„Skupina bardů a umělekýň se utká v hudební soutěži. Na život a *na smrt*.“

„Jejda.“ Vyskočí na pult. Je malá, ale nějak se jí to povedlo tak, že to vypadalo snadně. „Hlásí se tam hodně umělců?“

„Buď se té soutěže zúčastníš, nebo se tvé video dostane na YouTube, kde ho každý uvidí, a budeš čelit komentářům statisíců trollů. Doslova trollů. Těch hnusných.“

„Chápu,“ řekne Ari a kývá nohama. „Smrt zní líp.“

„Taky jsem si to myslel.“ Znovu беру pero a přidávám liány a listí kolem základů chrámu. „Vlastně se ještě snažím přijít na to, proč by měl být ten chrám magický. Víím, že v poslední komnatě bude socha, a napadlo mě, že tam možná žila dívka, která byla prokletá a proměněná v kámen, a kouzlo může prolomit jen ten, kdo je toho hoden. Pokud se mu to podaří, získá body navíc na další dovednostní úkoly. Něco jako kouzlo, které ti přinese nadpřirozené štěstí. Ale pokud neuspěje... To jsem ještě nevymyslel. Stane se něco zlého.“

„Ponížení hnusnými internetovými trolly?“

Vážně přikývnu. „Je to pomalá, bolestivá smrt.“

Přehrávač se vypne. Zapomněl jsem, že hraje, ale ta náhlá absence hudby mě zarazí.

„Jsi opravdu dobrý umělec, Jude.“ Ari sáhne po otlučeném pouzdru na kytaru opřeném o pult. „Přemýšlel jsi o umělecké škole?“

Pousměju se. „Na to, abych se dostal na uměleckou školu, nemám dost štěstí.“

„Ale prosím tě,“ řekne a odklopí zámky na boku kufříku. „Musíš to aspoň zkusit.“

Neodpovídám. Za poslední rok jsme tuhle diskusi vedli už mockrát a já k ní nemám co nového dodat. Ti, kdo se dostanou na uměleckou školu s plným stipendiem, jsou neuvěřitelní. Třeba takoví, kteří si kvůli upoutání pozornosti vsazují do těla krystaly od Swarovského, nazývají je krvavými diamanty a pořádají falešné aukce uprostřed Times Square, aby poukázali na nemorální těžební praktiky. Jsou to *artistes* – vyslovováno francouzsky.

Já většinou kreslím draky, zlobry a elfy v bitevní zbroji.

Ari vytáhne akustickou kytaru a položí si ji na klín. Stejně jako většina oblečení, které nosí, je i kytara stará, zděděná po dědečkovi, který umřel, když byla ještě malá. Nejsem žádný odborník, ale i mně je jasné, že je to krásný nástroj se vzorem z vykládaného tmavého dřeva po okrajích a krkem, který vypadá jako černý, dokud na něj nedopadne světlo z určitého úhlu. Pak mu dodá načervenalý lesk.

Lesklá povrchová úprava je místy odřená od spousty let hraní a tu a tam je ve dřevě pár vrypů, ale Ari vždycky říká, že se jí na kytaře právě nejvíc líbí historická patina.

Zatímco ladí struny, zvedám víko gramofonu a ukládám desku zpět do ochranného obalu. Do obchodu přišlo za celý den málo lidí. Zastavilo se tu jen pár stálých zákazníků a jedna rodina turistů, která si nic nekoupila. Táta však trvá na tom, že tu hudba musí pořád znít, protože jsme obchod s deskami. Natáhnu se pro další LP na policiče – nějakou funkovou kapelu ze sedmdesátých let –, když vtom vyjde ze zadní místnosti táta.

„Hele, hele, tuhle ne,“ řekne a sebere mi desku z ruky. „Pro zahajovací stand-up večer jsem vybral něco speciálního.“

Ustupuju a nechávám tátu, aby se toho sám ujal. Dobře vím, že výběr hudby patří každý den k jedné z jeho největších radostí.

Ve skutečnosti vůbec nejde o první stand-up večer. Ari napadlo je pořádat už loni v létě a s tátovým souhlasem připravila první někdy kolem Dne díkůvzdání. Ale tohle je první stand-up večer od chvíle, kdy rodiče dokončili všechny úřední úkony potřebné k oficiální koupi Ventures Vinyl. Samotný podnik byl vždycky jejich, ale před šesti dny se stali také hrdými majiteli budovy. Cihlová stavba o dvanácti stech metrech čtverečních v srdci Fortuna Beach, se starým vodovodem, starými rozvody, starým úplně vším a neúměrně vysokou splátkou hypotéky.

Důkaz, že se sny mohou stát skutečností.

„Dnes večer by mělo přijít hodně lidí,“ vysvětluje táta. Říká to pokaždé, a přestože nám za poslední měsíce popularita postupně rostla, za „dobrou návštěvnost“ se považuje, když se sejde víc než dvacet hostů.

Byla to ale docela zábava a Ari to miluje. Oba jsme tu začali pracovat loni v létě, ale už předtím jsme se léta kamarádili a ona tu tráví tolik volného času, že o ní táta často mluví jako o svém šestém dítěti. Myslím, že by tu pracovala, i kdyby jí neplatil, hlavně během stand-up večerů.

Ari lidem říká, že jsou tyhle akce týmová práce, ale ne. Je to všechno díky ní. Její vášni, jejímu plánování, jejímu úsilí. Já jsem jen nakreslil pár letáků a pomohl sestavit pódium v rohu obchodu. Myslím, že to byl můj nápad orámovat provizorní pódium závěsy od stropu až na zem a vymalovat zeď za ním tak, aby připomínala noční oblohu. Táta říká, že je to nejhezčí část obchodu, a možná má pravdu. Rozhodně má nejčerstvější nátěr.

„Tady to je,“ řekne táta a prolisuje koš s deskami pod pultem. Ty výjimečné nebo sentimentální, které si v obchodě nechává, však ve skutečnosti

nejsou na prodej. Vytáhne desku s černobílým obrázkem dvou mužů a ženy, jak stojí před London Bridge. Chvilí mi trvá, než poznávám Paula McCartneyho z doby po Beatles. „Potřebujeme jen lásku,“ pokračuje táta názvem slavné skladby *All we need is love*, vytáhne desku, překllopí ji na stranu B a pak ji něžně položí na gramofon, „a trochu štěstí.“

„Ať to máma neslyší,“ zašeptám. Táta byl vždycky pověřčivý a máma si ho kvůli tomu ráda dobírá. Všichni jsme to od ní slyšeli už milionkrát a já teď papouškuju: „Štěstí záleží jen na úhlu pohledu...“

„A jak naložíš s příležitostmi, které se ti naskytnou,“ reaguje táta. „Ano, ano, dobře. Ale víš co? Dokonce i tvoje máma věří na štěstí, když o něm zpívá sir Paul.“

Spustí jehlu. Deska několikrát zapraská, než se z reproduktorů obchodu začnou ozývat hluboké mechanické tóny.

Zašklebím se. „Vážně, tati?“

„Dávej pozor,“ řekne a namíří na mě prstem. „V téhle rodině milujeme Wings. Nekritizuj to.“

„Tobě se nelíbí Wings?“ Ari se na mě překvapeně podívá a nohama se opře o stěnu pultu.

„Nelíbí se mi...“ Na chvilku zvažuju, co si můžu dovolit říct. V naší rodině se vyžaduje zdravý respekt k Beatles, a to včetně sólových kariér téhle dokonalé čtyřky. Myslím, že rodiče by mě nebo mé sestry klidně vydělili, kdybychom někdy řekli něco vyloženě kritického o Johnovi, Paulovi, Georgovi nebo Ringovi.

„Nelíbí se mi syntezátory,“ řeknu nakonec. „Ale každému, co jeho jest.“

„Začnu připravovat židle,“ řekne táta. „Dejte mi vědět, kdybyste potřebovali s něčím pomoci.“ Pomalu se vydá směrem k přední části obchodu a pobrukuje si puštěnou melodii.

Podívám se na Ari. Jedním uchem je nakloněná k nejbližšímu reproduktoru a vybrnkává písničku na kytaru. Nemůžu říct, jestli tuhle melodii zná, nebo jestli se akordy učí podle sluchu. Nepřekvapilo by mě, kdyby to bylo to druhé. Z pár lekcí hry na kytaru, kam jsem před lety chodil, si pamatuju v podstatě jen to, jak zahrát akord A dur, a jak moc mě bolely prsty, když jsem musel hodinu mačkat brutálně tvrdé struny. Ale Ari mluví jazykem not a akordů stejně plynule jako španělsky, když si povídá doma s rodinou.

„Takže,“ řeknu a položím ruce na pult, „zahájíš večer vlastní skladbou?“
„Dneska ne,“ odpoví zasněně. „Nejdřív chci zahrát jednu opravdu krásnou coververzi.“

„Ale přidáš alespoň jednu ze svých písniček, vid? To je přece tak trochu smysl stand-up večera. Hrát originální věci, když ti publikum, které dorazilo, vlastně nemůže utéct.“

„To je dost pesimistický pohled. Myslela jsem, že jde o to, abychom podpořili umělce v naší komunitě.“

„Přesně to jsem měl na mysli.“ Pousměju se ještě víc. „Líbí se mi, když hraješ svoje skladby.“

Fandím ti, Ari. To přece víš.“

Začne se usmívat, ale pak svou pozornost opět zaměří na struny. „Vždyť přece nemáš hudbu moc rád.“

„Jen psychopati a Pru nemají rádi hudbu. Do téhle skupiny mě zařadit nemůžeš.“

Ari se na mě úkosem podívá, ale je to pravda. Mám rád hudbu stejně jako ostatní. Moje uznání jen bledne ve srovnání s absolutní posedlostí mých rodičů – a vlastně i Ari, když na to přijde. Moje čtrnáctiletá sestra Lucy má dost nevyhraněný vkus a byla na více koncertech než já.

A další sestra Penny, které je deset let, cvičí na housle každý večer bez přestávky pětáctýřicet minut. A nejmladší sestra Eleanor alias Ellie umí skvěle zazpívat písničku *Baby Shark*.

Jen Prudence, mé sestře-dvojčeti, hudební gen chybí. Ale má ráda Beatles. Jakože je má ráda opravdu, opravdu hodně. I když se třeba jen snaží, aby se jí rodiče nezřekli. Však už jsem o tom vyprávěl.

„Dobře,“ dodá Ari, „tak mi řekni, jaká je tvoje úplně nejoblíbenější písnička.“

„Hey Jude,“ odpovím bez zaváhání. „Samozřejmě. Je to píseň, která mě proslavila.“

Zavrtí hlavou. „Myslím to vážně. Jakou písničku máš nejradši?“

Poklepávám prsty o sklo desky, pod níž jsou v písku naaranžované různé předměty, které mají něco připomínat. Útržky vstupenek. Kytarová trsátka. První dolar, který kdy tento obchod vydělal.

„Sea Glass,“ řeknu nakonec.

Ari zamrká. „*Mořské sklo*‘ ode mě?“

„Vždyť ti to pořád opakuju. Jsem tvůj největší fanoušek. Pru o sobě ráda tvrdí, že je tvoje největší fanynka, ale oba víme, že by si jako nejoblíbenější písničku vybrala něco od Beatles.“

Na vteřinu bych přísahal, že se Ari kvůli mně začervenala, což bych o mnoha dívkách říct nemohl. Málem se rozesměju, ale udržím se, protože nechci, aby si myslela, že si z ní dělám legraci. Ale pak, protože se nesměju, mi ta chvíle začne připadat trapná.

Sir Paul z reproduktorů zpívá o tom, že s trochou štěstí všechno dobře dopadne.

Ari si odkašle a znovu si zastrčí ten samý pramen vlasů za ucho. „V poslední době pracuju na něčem novém. Napadlo mě, že to dneska večer zahraju, ale... ale myslím, že to ještě není hotové.“

„Ale no tak. Bylo by to jako... další posun v práci.“

„Ne, já nevím. Dneska ne.“

„Dobře. Udržuj fanoušky v napětí. Jen říkám, že...“ znovu držím v ruce načmáraný leták, „...Araceli Velkolepá by si nikdy nenechala ujít příležitost okouzlit dav svým nejnovějším dílem.“

„Araceli Velkolepá hraje v krčmách plných opilých hobitů.“

„Půlčiků,“ opravím ji.

Ari se usměje a seskočí z pultu. „Co třeba tohle?“ řekne a vrátí kytaru do pouzdra. „Zahraju ti svou novou písničku, když jednu ze svých kreseb někam pošleš, aby ji zveřejnili.“

„Cože? Kdo by asi chtěl ty moje čmáranice publikovat?“

„Hm... spousta lidí? Co třeba ten fanouškovský časopis, který máš rád?“

Snažím se rozpomenout, jestli jsem jí někdy prozradil, že mám jeden tajný, hluboko pohřbený sen, že mi nějakou ilustraci otisknou v *Dungeonu*, fanzinu, který se zabývá vším možným od Avengers po Zeldu.

„Prostě tam něco pošli,“ řekne, než stihnu odpovědět. „Co se může stát nejhoršího?“

„Odmítnou ji,“ přiznám se.

„Na odmítnutí se neumírá.“

„To nemůžeš vědět.“

Povzdechne si. „Neublíží ti, když to zkusíš.“

„Klidně jo,“ namítnu. „Mohlo by hodně bolet, kdybych to zkusil.“

Nesouhlasně se mračí – ale já se s jejím nesouhlasem vyrovnám. Nebo Prudenciným. Nebo rodičů. Co mě naplňuje mučivou hrůzou, je možné odmítnutí zbytku světa.

„Odmítnutí patří k životu umělce,“ říká a obkresluje nálepku sedmikrásky na kytarovém pouzdře. „Jediný způsob, jak zjistíš, co dokážeš, je pustit se do toho a pokračovat v tom, znovu a znovu a odmítat se vzdát...“

„Ach bože. Přestaň. Prosím. Fajn, zváším, jestli něco pošlu, ale přestaň už s těmi motivačními řečmi. Víš, jak mě stresují.“

Ari spráskne ruce. „Pak je tady moje práce u konce.“

Druhá kapitola

Téměř hodinu nám trvá, než přerovnáme obchod, abychom měli kolem pódia dostatek místa. Obchod není nijak obrovský, ale jakmile odhrneme regály s deskami do stran, je prostornější, než se zdá. Ze zadní místnosti přineseme deset skládacích židlí a rozestavíme je do půlkruhu kolem vyvýšeného pódia.

Lidé začínají přicházet kolem půl šesté. Dva lidé. Pak čtyři. Sedm. Pru a její přítel Quint dorazí ve čtvrt na dvě, a když procházejí dveřmi, drží se za ruce.

Po zaplnění prvního tuctu míst přidáme další řadu sedadel. Je tu nejvíc lidí za poslední dobu, možná nejvíc od loňského Record Store Day – celonárodní akce, která se koná každé jaro a vždycky přiláká hromadu zákazníků.

O chvíli později vejde máma s mými dvěma nejmladšími sestrami, Penny a Eleanor, v závěsu. Lucy nikde, což mě zase tolik nepřekvapuje. Vede bouřlivější společenský život než Pru nebo já, když jsme byli v prváku, a většinu víkendů má jiné plány. Takové, které nezahrnují vysedávání s rodiči v zatuhlém obchodě se starými deskami.

Ellie běží k tátovi a vrhne se mu do náruče. Okamžitě mu začne vyprávět o projektu s makarony, který ten den dělali ve školce.

Přistoupím k Penny a obejmu ji kolem ramen. „Vzala sis housle?“ zeptám se a kývnu směrem k pódiu. „Tohle by mohl být večer, kdy nás všechny ohromíš.“

Penny se na mě zamračí. Od začátku ji přemlouvám, aby se na stand-up večer přihlásila, ale pokaždé mi odpoví totéž: „Nebudu hrát před všemi těmi cizími lidmi.“

„Na besídkách přece hraješ pokaždé před cizími lidmi.“

„Jo, ale když jsou na jevišti rozsvícená světla, na nikoho v hledišti nevídám, takže je snadné si představovat, že tam nejsou. A navíc jsem se zbytkem orchestru.“ Zachvěje se. „Na něčem takovém bych nikdy nemohla vystupovat sama.“

Vím, že do toho nemám co mluvit – já se pódium nikdy nedostanu. Máme tu ale mou starou akustickou kytaru, kdyby náhodou někdo dostal chuť před ostatními vystoupit a nepřinesl si vlastní nástroj. Ale to já nikdy nebudu. „Říkej si, co chceš, ale myslím, že bys to skvěle zvládla.“

Penny se na mě vděčně usměje, než ji máma odtáhne, aby obsadila poslední dvě místa v zadní řadě. Ellie se posadí mámě na klín. Zamířím za pult, abych namarkoval prodanou desku – hodně opálený chlápek kupuje dva soundtracky k broadwayským muzikálům. Když odchází, zahlédnu Pru, jak si razí cestu davem s Ariinými deskami s poznámkami v ruce a všem připomíná slepy, které v obchodě platí během stand-up večera. To je naše Pru – vždycky se snaží prodávat.

„Ari!“ zašeptám. Podívá se na mě a já si poklepu na imaginární hodinky na zápěstí.

Ari popadne kytaru a vyběhne na pódium. Ťukne do mikrofonu. „Haló, haló! Moc vám všem děkuju, že jste dnes večer přišli.“ Rozzáří se na obecenstvo a zamává některým známým tvářím.

Když večery začala před několika měsíci pořádat, vždycky na pódiu mluvila trochu nervózně a nejistě, ale počáteční tréma časem opadla. Teď se zdá být přirozená a zcela ve svém živlu. Vždycky jsem Ari trochu záviděl, že si vůbec nic nedělá ze své výstřednosti. A že mnohé jsou doslova okouzlující – ať už je to, že mluví nahlas sama pro sebe, když se snaží složit nějaký nový text, nebo ukazuje Ellie, jak se dělají kotrmelce v uličkách obchodu, když zrovna nic neprodává, nebo bezstarostně tancuje na promenádě, aniž by se starala o to, kdo všechno se na ni dívá.

Ari nevadí, když si jí lidé všimají – což považuju za naprosto pozoruhodné.

Posadí se na připravenou stoličku, stáhne si sponku a rozpustí drdol. Vodopád vlnitých tmavých vlasů jí přepadne přes jedno rameno. „Jmenuju se Araceli a jsem moderátorka těchto stand-up večerů ve Ventures Vinyl. Abychom se rozešli, zazpívám coververzi jedné ze svých oblíbených romantických balad. Je to *Romeo a Julie* od Dire Straits.“

Ukáže se, že sponka do vlasů je ve skutečnosti kytarový kapodastr. Ari si ho připne na krk kytary a začne hrát, prsty drnká do strun a vytváří jemnou, téměř hypnotickou melodii. Přestože jsem ji slyšel zpívat už tisíckrát, má v hlase něco, co mě přiměje se usmívat. Nedisponuje zrovna zvukným hlasem, ale v tom, jak zpívá, je něco uklidňujícího. Připomíná to... takový ten pocit, když strávíte celý den na pláži, jste vyčerpaní, spálení a hladoví, ale pak si lehnete na sluncem prohřátou plážovou osušku, celý svět zmizí a vy cítíte, jak se vám uvolňuje každý sval v těle, a nepamatujete si, že byste se někdy cítili spokojenější.

„Dneska máme výbornou účast,“ zašeptá Pru a přistoupí k pultu, Quint hned vedle ní. Quint naznačí, že si Źukneme pěstmi na pozdrav, což mě teď překvapuje mnohem méně, než když spolu před osmi měsíci začali chodit.

Zatímco většina lidí Ari nadšeně naslouchá, Pru studuje lidi jako vědec svůj vzorek. „Když to na Record Store Day rozbalíme a pak budeme mít podobnou návštěvnost i během turistické sezony, budeme na tom na podzim dost dobře.“

S Quintem se na sebe podíváme.

Vím, že bych si ji kvůli obchodnímu umu neměl dobírat. Pru udělala pro obchod s deskami v posledních měsících tolik jako nikdo jiný, a to ani není na výplatní pásce. Mezi studiem ve škole a dobrovolnickou činností s Quintem v záchranném centru pro mořská zvířata, které vlastní a vede Quintova máma, se Pru věnovala misi oživit Ventures Vinyl. Navíc se do toho pustila s dvojnásobnou vervou, jakmile nám rodiče oznámili plán budovu koupit. Byl to její nápad pomalovat celou venkovní výlohu jako stěnu. Týden, který jsem strávil plánováním a malováním, byl bezpochyby tou největší zábavou, jakou jsem zažil od doby, kdy jsem tu začal pracovat.

Pru taky zavedla nové účty na sociálních sítích, které jsou nyní plné fotografií obchodu a nabízeného zboží – většinou je pořídil Quint, který má

na takové věci cit. Pru celé odpoledne strávila tím, že rozdávala propagační letáky na promenádě, objednávala speciální zboží, které se ve Ventures Vinyl prodávalo, a dokonce pozvala i novináře až z Los Angeles, aby napsali o tom, že je obchod dominantou Fortuna Beach. Jeden cestovatelský časopis nás označil za „osvěžující směs hipsterské pohody a nostalgického pohodlí – nezbytnou zastávku pro každého milovníka hudby, který cestuje po dálnici podél pobřeží“. Pru nechala článek zarámovat a pověsit za pult.

Veškeré její úsilí má velký význam. V kombinaci s nárůstem místního cestovního ruchu a oživením popularity vinylových desek (které poprvé po desetiletích začaly převyšovat prodej CD) zaznamenal obchod v poslední době jedny z největších zisků. Což je dobře, protože – jak už jsem zmínil – tu jsou ty příliš vysoké splátky hypotéky.

„Ari zní skvěle,“ říká Quint. „Jako obvykle.“

Ari má při zpěvu zavřené oči, ztracená v serenádě zamilovaného Romea. Ví, že se nechce stát zpěvačkou – jejím snem vždycky bylo pohybovat se v zákulisí. Být skladatelkou, která tvoří hudbu a předává ji interpretům, aby dělali to, co umí nejlépe. Ale to nic nemění na tom, že když hraje, je fascinující sledovat, jak jí vlasy září pod narychlo postavenými světly na pódiu a prsty se ladně pohybují po kytarových strunách.

A... dobře, vím, že bych to neměl říkat. Ví, že bych to neměl cítit. Ale něco mi při sledování Ari, která je ve svém živlu, pokaždé vyvolá stísněný, téměř bolestivý pocit v hrudi. Jako bych od ní nikdy nechtěl odvrátit zrak.

Ale nechápte mě špatně. Jindy to k ní necítím. Tyhle pocity – ty intenzivní, všeobjímající, romantické – mám vyhrazené pro úplně jinou dívku.

K pultu přijde muž v obleku, aby si koupil album Nirvany, a Pru s Quintem ustoupí stranou. Zrovna když mu desku namarkuju, Ari za nadšeného potlesku končí. Hlasitě na ni zapískám a ona se na mě podívá a usměje se.

„Děkuju,“ řekne. „Dnes večer na nás čeká skvělý playlist a já se už nemůžu dočkat, až si vás všechny poslechnu. Možná se ještě vrátím a zahraju jednu ze svých autorských písní. Ale teď mi dovolte, abych na pódium zavolala prvního účinkujícího...“

Jakmile Ari vyhlásí další číslo, vrátí se k nám k pultu a trochu jí zčervenají tváře.

„Byla jsi fantastická!“ říká Pru.

„Díky?“ odpoví Ari tím svým způsobem, kdy každé poděkování zní jako otázka.

Ztišíme se a posloucháme chláпка na pódiu, jak zpívá coververzi písně Eda Sheerana. Je do toho opravdu zažraný, jde mu to od srdce. Nebo z bráncce, nebo z čeho to vlastně lidé zpívají, aby jim to znělo opravdu dobře.

Následuje hrstka dalších účinkujících. Přichází chlaпík v koupacích šortkách a kupuje si tričko Ventures Vinyl, ale žádnou desku. Když odejde, rozhlížím se po obchodě. Dvě ženy hrají píseň, kterou společně složily – jedna brnká na ukulele, druhá bubnuje na bongo bubny. Lidé si do podupávají nohou do rytmu. Pár hostů si při poslechu prohlíží regály.

Popadnu tužku a začnu si znovu bezmyšlenkovitě čmárat do letáku. Štve mě, že jsem pro tenhle chrám ještě nedokázal vymyslet dobré jméno, když je kolem něj postavená celá kampaň. Rozhlížím se kolem sebe, hledám inspiraci a poklepávám gumou o papír.

Chrám... Vynilia?

Chrám... Escalante?

Chrám... Fortuna?

Když vzhlednu, všimnu si, že se Ellie vrtí mámě na klíně, veškerou pozornost už vyčerpala. Tiše na ni zavolám a ona okamžitě přiběhne, aby se ke mně připojila. Vysadím ji nahoru na pult, na stejné místo, kde předtím seděla Ari a ladila kytaru. Podám Ellie hrnek na kávu se značkou Ventures Vinyl plný kytarových trsátek nejrůznějších barev a ona je s radostí začne třídit na hromádky. Máma na mě vděčně pohlédne.

Duet skončí a Ari se vrátí na pódium s deskami zastrčenými v podpaží. Počká, až si účinkující uklidí nástroje, a pak se chopí mikrofonu.

„Nejsem si jistá, jestli bych teď měla chtít jít na řadu,“ řekne za souhlasného smíchu celého publika, „ale vypadá to, že budu muset, protože jsme se dostali na konec seznamu přihlášených! Takže zatímco budu hrát, Pru ho znovu rozdá a doufám, že se nám podaří sehnat ještě pár účinkujících. Jinak mě budete muset poslouchat až do konce večera.“ Omluvně pokrčí rameny, i když by to rozhodně nebyl takový trest, jak naznačuje.

Ellie vzhledne od kytarových trsátek. „Budeš taky zpívat?“

„Já? V žádném případě. Tohle je Ariina show.“

„Všichni ostatní zpívali,“ namítá Ellie.

„Jo, ale... oni to umí,“ zavrtím hlavou. „Nerad zpívám.“ Pomyslím si, že je lepší jí to říct takhle, než se jí snažit vysvětlit, proč bych se raději vrhl do Sarlaccovy jámy.

Jsem tak trochu alergický na to, když jsem středem pozornosti. Mám z toho kopřivku.

Kéž bych mohl říct, že si dělám legraci.

Ellie vypadá stále zmateněji. „Ale mně přece zpíváš.“

Chvíli mi trvá, než si uvědomím, že mluví o ukolébavkách, kterými se ji občas snažím uspat, když máma s tátou nejsou doma, aby ji uložili do postele. Nikdy si nemůžu vzpomenout na žádnou skutečnou ukolébavku, takže většinou zpívám jakékoli pomalé písničky, které mě napadnou. *Hey Jude* je jedna z jejích nejoblíbenějších, ale nesnáší *Eleanor Rigby*. Asi bych ji taky nesnášel, kdyby mě pojmenovali po tak depresivní skladbě. Někdy ji dokonce zpívám písničky od Ari. Takové, které jsem slyšel tolikrát, abych si je zapamatoval.

Ať je to, jak chce, nechystám se jít na pódium a zpívat. Ale taky nechci Ellie vstřípit do vnímavého mozečku myšlenku, že zpívání na veřejnosti je něco strašného a ponižujícího, čemu se musí za každou cenu vyhýbat. Ne, když je ještě ve věku, kdy pravidelně – a bez ostychu – odříkává abecedu uprostřed obchodu s potravinami. Tak si jen přiložím prst na rty a řeknu: „Pst. To je naše tajemství.“

Ellie slavnostně přikývne. Vždycky je ráda, když se dozví nějaké tajemství.

Ari na pódiu zahraje několik akordů na kytaru a pak se znovu nakloní k mikrofonu. „Napadlo mě, že bych mohla představit něco, na čem jsem pracovala posledních pár týdnů. Je to úplně nové a ještě jsem to na nikom pořádně nevyzkoušela. Takže se stanete takovými pokusnými králíky.“ Několik lidí povzbudivě zatleská. Ari se krátce podívá mým směrem, a tak zvednu oba palce.

Odvrátí pohled.

„Tahle se jmenuje *Liják*.“

Ještě jednou si přehraje akordy a vybrnká melodii, která mi připadá melancholičtější než jiné její písně.

Zavře oči a začne zpívat.

*Netuším, kdy to začalo.
Přišel jako bouře v noci.
Nemám ponětí, kdy se mi srdce rozbušilo.
Tahle láska, hromová rána,
tahle láska v blesku moci.*

Opřu se o pult a poslouchám. Ari napsala spoustu písní o lásce. O první lásce, o nadějně lásce, o touze po lásce. Ale tahle se něčím liší. Možná je v ní víc emocí. Působí zranitelněji.

*Ano, lásko, není to východ slunce.
Nikdy to nebyl zářivý den.
Děšť přichází a mně se hrnou ze slz provazy.
Jsi chycený v lijáku mé lásky jen.*

Hlas se jí nepatrně zachvěje, což je jediný náznak toho, že se svěřuje místnosti plné cizích lidí. Otevře oči, když začne druhou sloku. Pohledem přelétne diváky.

*Bývali jsme jako sluníčko a zmrzlina,
kopání do písku při západu slunce.
Ach, ty a já, jak snadný ten sen se zdál.
Ale teď nemůžu po ničem toužit,
protože mě ta touha táhne dál...*

Ari se mi znovu zadívá do očí. A zmlkne.

Prostě... přestane zpívat i hrát.

Hlas se jí zadrhne. Prsty ztuhnou.

Zalapá po dechu a podívá se na struny.

„Ehm, promiňte,“ zakoktá se a nervózně se zasměje. „Já jsem, ehm, zapomněla další sloku.“

Diváci se smejí spolu s ní, ale ne ve zlém. Čekáme, až se vzpamatuje. Pořád čekáme. Ale Ari stále mlčí. Jen se dívá na kytaru do tváří se jí vkrádá růžová barva. Mlčí dost dlouho na to, aby sebou posluchači začali vrtět.

Podívám se na Pru a přemýšlím, jestli bychom neměli něco udělat. Ještě nikdy jsem neviděl Ari takhle ztuhnout.

„Jsi v pořádku?“ zašeptá Pru, která je blíž k pódiu než já.

Ari zvedne hlavu a vykouzlí široký úsměv. „Páni, moc mě to mrzí. Myslím, že ta písnička přece jen není úplně hotová. Víte co? Nechte mě začít znovu. Zahraju místo ní nějaký cover. Co třeba tenhle...“ Skoro vidím, jak se jí v hlavě otáčejí kolečka, když listuje vnitřním jukeboxem s písničkami, které zná nazpaměť. „Víte co? Tuhle jsem dneska slyšela po dlouhé době. Třeba nám všem přinese trochu štěstí.“

Stále má rudé tváře a začne zpívat *With a Little Luck* od Paula McCartneyho a skupiny Wings.

Bylo to divné? Rozhodně mi to přišlo divné. Tohle prostě nebyla Ari.

Nikdy jsem neviděl, že by se uprostřed představení takhle odmlčela.

Výběr nové písně mi připomněl, že v gramofonu stále leží album London Town, a od té doby, kdy ho táta pustil, se pořád točí, i když už hudba dávno dohrála. Snažíme se nenechávat desky běžet naprázdno – jehla může do vinylu časem vyryt drážky a desku zničit –, ale tenhle večer byl tak hektický, že jsem na to úplně zapomněl.

Odvrátím se od Ellie, která naaranžovala kytarová trsátka jako květinu, a otevru víko přehrávače.

Zamrazí mě.

Něco na té desce leží. Kulička... nebo kámen... nebo *něco* takového. Točí se, točí se, točí se, přímo uprostřed desky.

Zvednu jehlu a vypnu gramofon. Deska se ještě vteřinu pohybuje, než se zastaví a já můžu zaostřit na záhadný objekt.

„Co to...“ Zvednu ho a držím v prstech.

Je to dvacetistenná kostka, přesně taková, jakou používáme s kamarády při hraní Dungeons & Dragons.

No, ne tak docela. Kostky, které používáme, jsou většinou z pryskyřice nebo akrylu... kromě Russella, který si pořídil drahou kamennou sadu, nad níž my ostatní pokaždé slintáme.

Ale tohle je něco jiného. Je to těžké jako kámen, ale třpytí se sytější červenou barvou. Jako rubín nebo granát. Číslo na každé stěně jemně září zlatou barvou, jejich hranaté tvary vypadají spíš jako runy než jako běžné číslice.

Jedním slovem je to nádhera. Nikdy předtím jsem nic podobného neviděl. Ale odkud se to tady vzalo?

Rozhlédnu se po obchodě, od Ellie přes Pru až po rodiče. Všichni se dívají na Ari. Jestli mi to tu někdo nechal jako dárek, pak se určitě nedívá, jak reaguju.

Ale ne, tohle nemohl být dárek od našich. Takové kostky stojí aspoň sto dolarů nebo víc a moje rodina lehkomyšlně neutrácí. Ale přesto to musí být dárek pro mě, ne? Kdo jiný by byl tak nadšený, kdyby dostal takovou kostku?

Rozhodnu se, že se zeptám, až Ari dozpívá, a dám si ji do kapsy, kdežto album Wings zasunu zpátky do obalu. Nakloním hlavu na stranu a zadívám se na něj. Chrám, co jsem nakreslil na leták, vypadá jako jedna z věží na London Bridge, který je vidět v pozadí.

Položím album na pult, kde Ellie přestavěla trsátkovou květinu do obrysů dívky v šatech. Alespoň si myslím, že je to dívka. Trsátkové umění je dost abstraktní.

Popadnu leták, na který jsem si načrtl chrám pro nadcházející kampaň.

Chrám... McCartneyho?

Chrám... Sira Paula?

Chrám... Wings?

Tužkou poklepávám do rytmu hudby. Pak mě něco napadne. Napíšu to na začátek letáku.

Chrám města Londýn.

Chvíli na to zírám, pak vygumuju město Londýn a nahradím ho textem:

Chrám Velkého Londína.

Nevypadá to špatně. Nenapadlo mě nic lepšího, ale koneckonců to nemusím rozhodnout hned. Můžu to nechat osudu.

Vylovím z kapsy ozdobnou kostku a otáčím jí v prstech, aby se v ní odráželo světlo ze stropu. Před pár lety jsem prošel fází, kdy jsem u sebe neustále nosil kostku a pomáhal si s ní při rozhodování. Ukázalo se, že je to účinnější, než by si jeden myslel. Nemůžete se rozhodnout, co si objednat z jídelního lístku? Hodte kostkou a vyberte si jídlo, jehož číslo padne. Nevíte, kterou knihu ze seznamu si příště přečíst? Hodte kostkou a odpočítejte tolik knih, kolik vám ukázala kostka. Nemůžete se rozhodnout, kolik si máte objednat krabic sušenek Girl Scout? Nechte si poradit od kostky.

Tím chci říct, že se tak zbavíte úzkosti při rozhodování.

Ari na pódiu dokončuje poslední refrén písně. Publikum je nadšené. Máma zpívá taky a několik dalších lidí se přidává. *With a little love we could shake it up. Don't you feel the comet exploding?*

Palcem přejíždím po ostrých hranách kostky a rozhoduju se, že cokoliv nad deset mi oficiálně posvětit nový název chrámu. Pokud padne méně, budu vymýšlet dál.

Házím kostkou, zatímco Ari zpívá poslední větu. *With a little luck...*

Kostka se převálí přes leták, přes pult a zastaví se přímo na albu.

Zasvítí na mě zlatá dvacítká. „Ahoj,“ zamumlám. „Super zásah.“

Takže je to asi jasné. Bude to *Chrám Velkýho Londína*.

Poslední akordy kytary doznívají, publikum je odměňuje potleskem a já znovu беру do ruky kostku.

„Co je to?“ zeptá se Ellie.

„Dvacetistěnná kostka. Před chvilkou jsem ji našel.“

„To ne. Tohle,“ zareaguje Ellie a ukáže na kus papíru, který vyčuhuje z desky London Town.

„Nemám tušení.“ Chytím roh papíru a vytáhnou ho. Ari si na pódiu bere od Pru doplněný seznam a zve dalšího účinkujícího.

Prohlížím si papír, který držím v ruce. Je to malý plakát se stejným obrázkem jako na obálce, včetně mostu London Bridge v pozadí.

S jedním významným rozdílem.

Je na něm podpis napsaný modrým inkoustem přímo pod názvem alba. Není úplně čitelný, ale klidně by se dalo říct, že je tam rozpoznatelné P a M a... „Svatá...“ Podívám se na Ellie, která mě zvědavě pozoruje. „Myslím, že je tam podepsaný Paul McCartney.“

Rozšíří se jí oči. V naší rodině ví i pětileté dítě, kdo je Paul McCartney.

Je pravý? Vědí to rodiče? Kdyby ano, určitě by si ho nechali zarámovat nebo tak něco, ne?

„Ukážeme to mámě a tátovi, až všichni odejdou,“ řeknu a opatrně zastrčím plakát zpátky do alba. „Uklidím ho vzadu.“

Znovu si беру kostku do kapsy a odnáším album do zadní místnosti, což je malý, přeplněný prostor plný poliček s deskami, které je ještě třeba zkatalogizovat a nacenit, krabic s novým zbožím a tátova velmi malého a věčně

zaneřádného stolu. Položím desku na hromadu pošty a odvrátím se, když mi ruka narazí do tátova oblíbeného cestovního hrnku, který je vachrlatě položený na hromadě knih.

Vidím to jako zpomaleně. Hrnec se převrací dopředu. Káva se rozlévá přes okraj. Album s právě objeveným podepsaným plakátem leží jen pár centimetrů od něj.

Tělo mi zareaguje instinktivně. Jako při mimotělním zážitku sleduju, jak jedna ruka odsouvá album, zatímco druhá popadne z nedaleké police hadr na prach a hodí ho pod padající hrnek. Poslední zbytky studené kávy se rozlijí po hadru a ušetří mi zlomek vteřiny na to, abych zpod něj vytáhl album.

Prudce a překvapeně vydechnu a podívám se na malý hadřík nasáklý kávou. Pár drobných kapek se rozlilo na hromádku pošty, ale když rychle prohlédnu album, vidím, že zůstalo nedotčené.

Trochu zmateně se zasměju. „No, to bylo štěstí.“

Vlastně to bylo na hranici zázraku. Ani jsem nevěděl, že tam ten hadřík na prach je. Jak jsem...?

Zavrtím hlavou, odložím album, tentokrát bezpečně na polici, postavím hrnek a utřu poslední zbytky rozlité kávy.

Když se mi tep vrátí do normálu, strčím si ruce do kapes a jdu si poslechnout zbytek stand-up večera. Nejspíš je to jen adrenalinem, ale přísahal bych, že mi kostka v dlani pulzuje.

Třetí kapitola

Obchod je zavřený, ale Ari a moje rodina jsou stále tady spolu s Quintem, který drží napůl spící Ellie. (Když spolu s Pru začali chodit, Ellie byla první, kdo ho přijal do rodiny a udělil mu titul čestného velkého bratra.) Všichni jsou namačkaní v malé zadní místnosti a sledují mě, jak opatrně vytahuju plakát, který jsme s Ellie objevili v obalu alba London Town. Podávám ho tátovi, který ho bere jako svátost a otáčí autogram směrem ke světlu.

„Sir Paul,“ vydechne Ari, když se všichni najednou nakloní dopředu, aby na něj lépe viděli. Čmáranice modrým inkoustem, smyčka P a l, ostré stoupání M, klesající y, které vypadá trochu jako nedopatření.

Pru vytáhne telefon a o vteřinu později už zamyšleně přikyvuje. „Jo, vypadá jako pravý,“ řekne a ukáže displej plný podpisů Paula McCartneyho. Někdy se podepisuje jen Paul, někdy přidá M, někdy je to celé jeho jméno, ale v každém provedení vypadá rukopis podobně.

„Mám pocit, že bych měl použít rukavice,“ říká táta. Opatrně položí autogram na neotevřenou krabici, abychom si ho mohli všichni prohlédnout.

„Ty jsi nevěděl, že je to podepsané?“ zeptám se.

„Vůbec jsem to netušil,“ odpoví táta. „Tuhle desku mám už léta. Dokonce jsem ani nevěděl, že tam nějaký plakát je, natož... s tímhle.“

„Tohle byla první deska, kterou jsme si při otevření obchodu pustili,“ připomíná mu máma. „Pamatuješ? Říkal jsi, že je to tvoje šťastné album.“

„Tak to jsi měl asi pravdu,“ hlesne Penny.

Táta se zasměje a zavrtí hlavou. „To je neuvěřitelný nález, Jude.“

„Ellie si toho všimla první,“ říkám. „Prostě to vyklouzlo z obalu.“

„Pořád to může být padělek,“ vloží se do toho Pru. „Dá se to nějak ověřit?“ Stále něco hledá v telefonu a teď nám ukazuje webovou stránku, kde se prodávají podepsané památky na Beatles. „Pokud je pravá, může mít cenu tisíce dolarů.“

Táta zděšeně zalapá po dechu.

„To nemůžeme prodat!“

Pru protočí panenky. „Samozřejmě, že neprodáme. Zarámujeme ho a pěkně vystavíme v obchodě. Ale nemyslíš, že by bylo dobré vědět, jakou má cenu? A kdybychom se zase někdy dostali do finanční tísně, no...“ Pokrčí rameny. „Je milé mít na výběr.“

„Neškodilo by, kdyby se na to podíval odborník,“ říká máma. „Můžeme už jít domů?“ zeptá se Ellie a ještě zamumlá do Quintova hrudníku, o který se opírá: „Jsem unavená.“

„Jo, jo. Jdeme,“ ujistí ji máma. Obejme Ari. „Dneska jsi byla úžasná, zlatoto.“ Pak si pověsí kabelku na rameno a vezme si od Quinta Ellie.

„Taky bych měla vyrazit,“ ozve se Ari. „Uvidíme se v úterý.“

„Počkat, ještě jedna věc.“ Sáhnu do kapsy a vytáhnu červenou kostku.

Penny se rozšíří oči. „Ta je hezká!“

„Jo, jen jsem chtěl poděkovat... tomu, od koho je.“ Rozhlédnu se kolem. Máma a táta. Penny a Eleanor. Pru a Quint. Ari. Všichni na mě nechápavě zírají a pak si mezi sebou vymění pohledy. Nakonec zareagují jen pokrčením ramen. „Vážně?“ zeptám se. „Nikdo z vás to tam pro mě nenechal? Našel jsem ji na gramofonu pod víkem. Nemohla se tam ocitnout náhodou.“

„Nikdy předtím jsem ji neviděla,“ řekne Pru a všichni ostatní souhlasně přikyvují.

„Našel jsi ji, tak je tvoje,“ uzavře to Penny jednoduše.

„Dobře.“ Strčím kostku zpátky do kapsy. „Asi mám dneska šťastný den.“

Když druhý den ráno vyjdu po schodech ze suterénu, kde mi naši udělali pokoj, Pru, Lucy a Penny už sedí ve snídaňovém koutku a jedí borůvkové muffiny z Costka. Lucy má jedno sluchátko v uchu a druhé jí visí na krku, ale když mě uvidí, vytáhne ho.

„Ujasněme si to,“ začne, ještě než si stihnu sednout. „Ty jsi našel desku podepsanou Paulem McCartneym? Jen tak... náhodou?“

„Vlastně plakat. Bylo to dost divné.“ Odhodím batoh na lavičku a posadím se vedle Pru.

„A máma s tátou o tom nevěděli?“ zeptá se Lucy. „Jak je to možné?“

Penny si nacpe do úst další sousto a na stůl spadnou drobky. „Táta říkal, že tu desku má už dlouho.“

„Nemluv s plnou pusou,“ pokárá ji Lucy, ale pořád si mě prohlíží nevěřícím pohledem. „Jak jsi to našel?“

„Bylo to v obalu alba. Když jsem chtěl desku vrátit zpátky, vyklouzlo to prostě ven.“

„Myslíš, že by v obchodě mohly být další poklady?“

„Nevím. Vždycky použitá alba kontrolujeme, když je někdo přinese na prodej. Myslím, že tohle byla trochu náhoda. Tohle jsem taky našel včera večer.“ Ukážu jí kostku, kterou jsem si z rozmaru strčil do kapsy, když jsem se oblékal.

Lucy se rozzáří oči, ale pak rychle pohasnou. „Aha, já myslela, že je to drahokam, ne jedna z tvých herních kostek.“

Ona mi ji tedy evidentně nedala. Ne že bych to od ní čekal.

Schovám kostku a začnu se natahovat po posledním muffinu, ale drobná ruka mě předběhne. Ellie, která má na sobě ještě pořád pyžamo želv ninja, co jsem jí dal k narozeninám, si muffin přitiskne na hrud. „Můj!“

Podívám se na ni trochu vyčítavě. „Hodíme si o něj mincí?“

Zvažuje můj návrh, pak řekne: „Dobře,“ a otočí se, aby vyhrabala čtvrták ze sklenice u sporáku.

Jsem přesvědčený, že *to není fér* byla Elliina první slova. Několik prvních let života je neustále opakovala, jako by to byla mantra. Penny dostala větší kus pizzy? *To není fér!* Lucy si během cesty do školy mohla vybrat dvě písničky a na ni zbyla jen jedna? *To není fér!* Někáký kluk na YouTube ukazoval, že má nejnovější sadu hraček My Little Pony, a ona ne? *To! Není! Fér!*

A tak když Pru před několika měsíci přestalo bavit to poslouchat pořád dokola, naučila ji pozoruhodnou strategii – jakmile má o něčem pochybnosti, že to není spravedlivé, má o tom rozhodnout hozená mince. Výsledek se ponechává na vesmíru. Od té doby je Ellie házením mincí doslova posedlá, a jakmile se má rozhodnout, hned sahá po minci. Od výběru stolní hry, kterou budeme hrát, až po to, jestli se před odchodem do postele může

ještě podívat na další díl seriálu *Glitter Force*. Je to kompromis, který nikomu neublíží... obvykle.

„Tak jo,“ souhlasím a vezmu si od ní čtvrták. „Vyber si.“

„Orel!“

Vždycky zvolí orla.

Hodím si mincí. Plácnu si ji na předloktí a ukážu jí výsledek. „Panna.“

Otráveně nakrčí nos, ale nehádá se. Vůle vesmíru je přece vůle vesmíru. Nafoukne se a položí muffin zpátky na stůl.

„Víš co?“ řeknu a vezmu si nůž na máslo. „Dám ti půlku. Ale nejdřív se musíš obléct a připravit do školy.“

Kysele se zašklebí, ale otočí se na patě a zamíří po schodech nahoru.

„A moc to neprotahuj!“ volá za ní Pru. „Vezmeme tě do školy, ale nechceme přijít pozdě!“

„Opravdu ji dneska vezmeme?“ ptám se a krájím muffin na půlku.

„Máma nás o to poprosila. Musí se postarat o účetnictví a má toho hromadu,“ vysvětluje Pru.

S Pru jsme dostali řidičák týden po narozeninách, ale ani jeden z nás si nemůže dovolit vlastní auto, takže můžeme vyrazit se sestrami do školy jen tehdy, když si od mámy půjčíme minivan.

Zbytek času jezdíme buď na kole, nebo se spoléháme na Ari, že nás svezve ve svém mnohem stylovějším, i když ne zrovna úplně spolehlivém kombíku z šedesátých let.

O chvíli později vejde máma a zamíří rovnou ke kávovaru. „Dobré ráno, moje milé děti,“ pozdraví nás a nalije si šálek. „Máte domácí úkoly? Penny, zabalila sis oběd?“

Nastává obvyklá ranní rutina – musíme projít maminčin seznam věcí, o které bychom se měli postarat sami, ale ona na nás stejně dává pozor. Obědy, domácí úkoly, podepsané povolení k různým školním činnostem, vyčištěné zuby, učesané vlasy, fakt, že všichni mají ponožky. (Penny má od malička odpor k ponožkám a udělá cokoli, aby se bez nich vytratila z domu.)

Jakmile všichni projdeme kontrolou, máma na mě a Pru kývne. „Díky, že dnes vezmete Ellie do školy.“

„Žádný problém.“ Dožvýkám poslední kousek své půlky muffinu a tu druhou pro Ellie dám do misky, aby si ji mohla sníst během jízdy. Všichni se

zvedneme od stolu právě ve chvíli, kdy Ellie dusá po schodech dolů v pruhovaných šatech, leopardích legínách a kovbojských botách. Na ramenou jí poskakují batůžek Hello Kitty a na ruku má navlečené chlupaté palčáky, přestože má dnes být skoro 27 stupňů. Vlastně vůbec netuším, že je doma má. Nikdy tu není taková zima, aby je potřebovala, ale Ellie je teprve pět a všichni už jsme si na její volby, co si obleče, zvykli, takže nikdo nic neříká.

„Sedím vedle řidiče,“ hlásí Penny.

„Neseděla jsi tam náhodou v pátek?“ ptám se a podávám muffin Ellie.
„Jsem si docela jistý, že je tentokrát řada na mně.“

„Hodíme si mincí?“

Uděláme to. Penny si zvolí pannu. Vyhrávám.

Následuje hádka o to, kdo bude vybírat, co budeme během jízdy poslouchat. Další hod mincí vyhrává Lucy. Když se nás pět naskládá do minivanu, připojí si telefon pomocí bluetooth a pustí jeden ze svých oblíbených podcastů, něco o výzkumu vesmíru. Ellie zasténá.

Když Pru vyjíždí na ulici, zazvoní mi telefon.

Ari: Přemýšlela jsem o té tvé magické záhadné kostce. Myslíš, že to mohl být dárek od skřítků z obchodu?

Jude: Jo, asi jo. Mám ty tvorečky rád.

Ari: Jsou nejlepší.

Jude: Možná jsi ho přivolala pomocí magie barda na páté úrovni.

Chvíli jí trvá, než odpoví, tři tečky se několikrát objeví a zmizí.

Ari: Teprve začínám objevovat, jakou mám sílu.

Zasměju se a Pru po mně střílí zvědavým pohledem. „S kým si píšeš?“

„Jen s Ari. Zajímalo ji, jestli jsem přišel na to, kdo mi tam nechal tu magickou kostku.“

Pohledem sklouzne z mého telefonu na tmavý display svého telefonu. Vypadá lehce podezřívavě, ale ne všechno musí být ve skupinové zprávě.

Odložím telefon a otočím se k oknu, pozoruju známé domy a palmy, kolem nichž vyrůstají na okrajích chodníků zářivě žluté pryskyřníky. Poslou-

chám moderátorku podcastu, která se mi energicky snaží vysvětlit některé ze svých oblíbených a ohromujících faktů o naší galaxii. Podle nich se vzhledem k tomu, jak rychle se otáčí Mléčná dráha, naše přesná fyzická poloha ve vesmíru od začátku tohoto dílu podcastu posunula o více než dvě stě tisíc kilometrů. A ve středu naší galaxie se nachází supermasivní černá díra, která má hmotnost více než čtyř milionů Sluncí. A každá hvězda, kterou můžeme vidět na noční obloze, je ve skutečnosti větší než naše Slunce. Vědci odhadují, že jen v naší galaxii se nachází sto miliard planet.

To znamená, že alespoň v jednom z nich musí být Ewoci. To je prostě statistika.

Znovu mi zazvoní telefon.

Ari: Jsem si celkem jistá, že mi dlužíš něco s kresbami.

Po téhle zprávě následuje odkaz na online formulář pro odeslání obrázků do časopisu *Dungeon*.

Začínám se vzkrucovat.

Jude: Nedozpívala jsi celou tu novou písničku. To mám jako poslat polovinu obrázku?

Ari: Polovina by byla pořád lepší než nic...

Pošle mi fotku včerejšího letáku s nákresem umělkyně Araceli Velkolepé. Na fotce je vidět, že ho Ari několikrát přehnula, aby si ho mohla strčit do kapsy.

Ari: Tohle je mistrovské dílo, Jude. Jsi novodobý da Vinci! Svůj talent nemůžeš před světem věčně skrývat.

Jude: Výzva přijata.

„Ty se nějak moc usmíváš,“ všimne si Pru.

Zakoulím očima a schovám telefon. „Ari se chová legračně.“

Pru se na mě ze strany tak zvláště podívá, jako by tím snad něco chtěla říct. „A co tak směšného Ari dneska ráno pronesla?“

„Myslí si, že bych měl jednu ze svých kreseb poslat do *Dungeonu*.“

Penny ze zadního sedadla jen vydechne. „Do toho časopisu? To bys měl! Mohli by ti to otisknout!“

Zavrtím hlavou. „Nevzali by to. Tak dobrý nejsem.“

„Nic by ti neudělalo, kdybys to zkusil,“ zarazí mě Pru.

„Ari říká přesně to samé, ale já si prostě nejsem jistý, že to chci. Když mě odmítnou, bude to pruda.“

Pru našpulí rty. „Nikdy nedostaneš, co chceš, když si o to neřekneš. Nebo ještě líp – *požaduj*, aby ti svět dal to, co si zasloužíš.“

Naštvaně po ní střelím pohledem. „Chci od světa jediné – aby se Firefly dali zase dohromady.“

„Chci, aby byl mír na celém světě,“ ozve se Ellie.

„Jo, to taky,“ souhlasím. „Firefly na prvním místě, ale světový mír hned těsně za tím.“

„Promiňte,“ vstoupí do hovoru Lucy. „Proč mi všichni do toho podcastu mluvíte?“

„Pauzni ho,“ poradí jí Pru. Ne, Pru to *požaduje*. (V jejím podání to vypadá tak jednoduše.)

Lucy sice zachrčí na znamení nesouhlasu, ale podcast vypne.

„Souhlasím s Ari,“ řekne Pru a zastaví na červené. „Měl bys svoje kresby někam posílat. Nemůže se stát nic horšího, než že je neotisknou.“ Pak si vezme z přihrádky u řadicí páky rtěnku, začne si malovat rty a výsledek si kontroluje ve zrcátku.

„Už vím!“ vykřikne Ellie a poskakuje v autosedačce. „Hod' si mincí, jestli máš něco poslat!“

Pru zaklapne víčko od rtěnky a naše pohledy se střetnou. Blikne zelená a Pru vjede do ulice před Elliinou základní školou.

„Dobře,“ vzdávám se. „Hodím si mincí.“

„Já to udělám,“ řekne Lucy a vezme si čtvrták, který Ellie vyloví z batohu.

„Panna,“ zvolám, když hodí mincí. Mince se odrazí od stropu dodávky, takže ji jen tak tak zachytí, načež si ji pleskne na ruku. Lucy ji nejdřív ukáže Ellie, která hlasitě zajásá.

„Panna!“ rozzárí se a ukáže na mě. „Teď musíš něco udělat!“

Zamračím se. „Vždyť jsem si vybral pannu. Vyhrál jsem.“

„Jo, takže teď něco musíš udělat.“

Otevřu ústa, abych protestoval, ale Pru se směje. „Myslím, že by sis měl příště ujasnit podmínky.“

Sesunu se zpátky na sedadlo. „Nechal jsem se napálit pětiletou holkou.“

Ellie obtočí ruce kolem opěradla a zezadu mě obejmě. Poplácám ji po zápěstí.

„Hezký den, Els. Máma nebo táta tě vyzvednou.“

Lucy otevře dveře a Ellie se vyškrábe ven. Když Pru vyjede zpátky na ulici, otevřu zprávu od Ari. Kliknu na odkaz na formulář pro zasílání obrázků, vyplním ho a snažím se u toho příliš nepřemýšlet. Pak si otevřu fotky a procházím obrázky, které jsem si za posledních pár měsíců uložil, většinou věci, které jsem poslal na fórum, které sdílím se svou skupinou Dungeons & Dragons. Na žádnou z těch kreseb se nedokážu podívat, aniž by mi do myšlenek nevtrhla kritika. Tady jsou divně umístěné ruce. Tady se mi zase nepovedly oči. Nikdo nemá tak hubený krk. Proč je tak těžké nakreslit ruce?

Vyberu si jeden obrázek, načež se pochybnosti změň v nevolnost.

Je to klasická fantasy, která se setkává s reálným světem. Skupina postav z fantasy světa – skřítci a čarodějové v pláštích a se zbraněmi – stojí připravena k boji u vchodu do středoškolské jídelny, kde panuje neskutečný zmatek. Nad hlavami létají papírová letadla, děti z dramatického kroužku nacvičují na stolech monology, mezi sportovci se strhla bitka o jídlo a svačinářky u pultu servírují prapodivné maso. Titulek hlásá: „*Do středoškolské jídelny se nechodí jen tak pro nic za nic.*“ Klasická hláška z *Pána prstenů*.

Je to vtipné? Je to dobré? Nemám tušení.

Přiložit.

Odeslat.

Nadechnout se.

„Hele.“ Přidržím displej tak, aby Pru viděla nápis *Děkujeme za poslání*. „Hotovo.“ Pak udělám snímek obrazovky a pošlu ho Ari.

Reaguje téměř okamžitě – pošle pohyblivý obrázek jásajících Mimoňů.

Lehce to zmírní paniku, která mě zachvátila, když si uvědomím, co jsem právě udělal. Poslal jsem svůj obrázek do světa. Do skutečné publikace. Do *Dungeonu*.

Co když se jim nebude líbit?